

Oversigt (indholdsfortegnelse)

- [Kapitel I. Almindelige bestemmelser.](#)
- [Kapitel III. Erhvervs-mæssig beskæftigelse.](#)
- [Kapitel IV. Velfærdsforanstaltninger.](#)
- [Kapitel V. Administrative foranstaltninger.](#)
- [kapitel VI. Slutbestemmelser.](#)

Den fulde tekst

Bekendtgørelse om Danmarks ratifikation af konventionen af 28. september 1954 om statsløse personers retsstilling. (* 2)

Ved kgl. resolution af 31. december 1955 har Danmark ratificeret ovennævnte konvention, hvis franske og engelske tekst lyder som følger (den spanske tekst udelades her):

KONVENTION OM STATSLØSE PERSONERS RETSSTILLING

Præambel.

De høje kontraherende parter er,

I betragtning af, at De forenede Nationers pagt og den af De forenede Nationers plenarforsamling den 10. december 1948 vedtagne verdenserklæring om menneskerettighederne har fastslået den grundsætning, at mennesker uden forskel skal nyde fundamentale rettigheder og friheder,

I betragtning af, at De forenede Nationer ved flere lejligheder har tilkendegivet sin dybe interesse for statsløse personer og bestræbt sig for at sikre dem udøvelse i videst mulig udstrækning af disse grundlæggende rettigheder og friheder,

I betragtning af, at kun sådanne statsløse personer, som tillige er flygtninge, er omfattet af konventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling, og at der findes talrige statsløse personer, på hvem denne konvention ikke finder anvendelse,

I betragtning af, at det er ønskeligt ved en mellemfolkelig overenskomst at ordne og forbedre statsløse personers retsstilling,

Blevet enige om følgende:

Kapitel I.

Almindelige bestemmelser.

Artikel 1.

Bestemmelse af udtrykket »statsløs person«.

1. For denne konventions vedkommende betyder udtrykket »statsløs person« en person, som ingen stat i medfør af sin lovgivning anser som sin statsborger.

2. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på:

- (i) personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De forenede Nationer end De forenede Nationers højkommisær for flygtninge, så længe de nyder sådan beskyttelse eller bistand;
- (ii) personer, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket de har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land;
- (iii) personer, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at de
- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er angivet i de mellemfolkelige dokumenter, som er oprettet for at træffe forholdsregler mod sådanne forbrydelser;

[Vis mere...](#)

Senere ændringer til forskriften

Ændrer i/ophæver

Redaktionel note

 [Se redaktionel note](#)

- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor bopælslandet, inden de fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldige i handlinger, der er i strid med De forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 2.

Almindelige forpligtelser.

Der påhviler enhver statsløs person forpligtelser overfor det land, i hvilket han befinder sig, herunder navnlig pligt til at rette sig efter dets love og bestemmelser såvel som efter forholdsregler truffet til opretholdelse af den offentlige orden.

Artikel 3.

Forskelsfri behandling.

De kontraherende stater skal anvende denne konventions bestemmelser på statsløse personer uden forskelsbehandling med hensyn til race, religion eller oprindelsesland.

Artikel 4.

Religion.

De kontraherende stater skal tilstå statsløse personer indenfor deres område en mindst ligeså gunstig behandling som den, der tilstås deres egne statsborgere, i henseende til frihed til religionsudøvelse og til deres børns religiøse opdragelse.

Artikel 5.

Rettigheder, tilstået uafhængigt af denne konvention.

Ingen bestemmelse i denne konvention skal anses at berøre nogen rettighed eller fordel, tilstået statsløse personer af en kontraherende stat uafhængigt af denne konvention.

Artikel 6.

Udtrykket »under samme forhold«.

For denne konventions vedkommende skal udtrykket »under samme forhold« forstås således, at en person skal opfylde alle sådanne betingelser (herunder dem, der angår varigheden af og betingelserne for ophold eller bopæl), som han skulle have opfyldt for at nyde den pågældende ret, såfremt han ikke havde været statsløs, undtagen for så vidt angår betingelser, som efter deres natur ikke kan opfyldes af en statsløs person.

Artikel 7.

Fritagelse for gensidighed.

1. Bortset fra gunstige bestemmelser i denne konvention skal en kontraherende stat indrømme statsløse personer samme behandling som den, der indrømmes udlændinge i almindelighed.

2. Efter tre års bosættelse skal alle statsløse personer inden for de kontraherende staters område være undtaget fra de i lovgivningen opstillede gensidighedsbetingelser.

3. Hver kontraherende stat skal fortsat indrømme statsløse personer de rettigheder og fordele, hvortil de allerede var berettiget, uden at der forelå gensidighed, på dagen for denne konventions ikrafttræden for den pågældende stats vedkommende.

4. De kontraherende stater skal velvilligt overveje muligheden for, hvor gensidighed ikke foreligger, at indrømme statsløse personer rettigheder og fordele udover sådanne, til hvilke de i medfør af stk. 2 og 3 er berettiget, og for også at lade statsløse personer, som ikke opfylder de i stk. 2 og 3 fastsatte vilkår, nyde undtagelse fra gensidighedsbetingelser.

5. Bestemmelserne i stk. 2 og 3 finder anvendelse såvel på de i denne konventions artikler 13, 18, 19, 21 og 22 omhandlede rettigheder og fordele som på rettigheder og fordele, der ikke er hjemlet ved denne konvention.

Artikel 8.

Fritagelse for undtagelsesforanstaltninger.

De kontraherende stater vil ikke anvende undtagelsesforanstaltninger, som i forhold til en fremmed stats borgere eller tidligere borgere måtte blive truffet mod disses person, ejendom eller interesser, overfor en statsløs person alene på grund af, at han tidligere har haft statsborgerret i den pågældende fremmede stat. Kontraherende stater, som efter deres lovgivning ikke kan anvende den i denne artikel fastsatte almindelige grundsætning, skal i egnede tilfælde indrømme sådanne statsløse personer fritagelse fra foranstaltninger af den omhandlede art.

Artikel 9.

Midlertidige foranstaltninger.

Intet i denne konvention skal være til hinder for, at en kontraherende stat i krigstid eller under andre alvorlige og undtagelsesvis forekommende forhold over for en bestemt person træffer midlertidige foranstaltninger, som den anser af væsentlig betydning af hensyn til den nationale sikkerhed, indtil det af den kontraherende stat kan afgøres, om vedkommende person virkelig er statsløs, og om opretholdelsen af de pågældende foranstaltninger for hans vedkommende er nødvendig af hensyn til den nationale sikkerhed.

Artikel 10.

Uafbrudt bopæl.

1. Er en statsløs person under den anden verdenskrig med magt blevet bortflyttet og bragt til en kontraherende stats område, og er han bosat der, skal varigheden af et sådant tvungent ophold medregnes som lovlig bopæl inden for dette område.

2. Er en statsløs person under den anden verdenskrig med magt blevet bortflyttet fra en kontraherende stats område, og er han inden denne konventions ikrafttræden vendt tilbage dertil for at bosætte sig der, skal tiden før og efter sådan tvungen bortflytning betragtes som een sammenhængende periode i alle relationer, hvor uafbrudt bopæl er opstillet som et krav.

Artikel 11.

Søfarende statsløse personer.

For statsløse personer, som er regelmæssigt beskæftiget som besætningsmedlemmer om bord i et skib, der sejler under en kontraherende stats flag, skal denne stat velvilligt overveje muligheden for at indrømme dem adgang til bosættelse på sit område, og for at udstede rejsedokumenter til dem eller for at give dem midlertidig adgang til sit område, navnlig med henblik på at lette dem bosættelse i et andet land.

Kapital II.

Retlig status.

Artikel 12.

Personalstatut.

1. En statsløs persons personalstatut skal bestemmes ved lovgivningen i det land, hvor han har sit hjemsted, eller, hvis han intet hjemsted har, ved lovgivningen i det land, hvor han er bosat.

2. En kontraherende stat skal anerkende de af en statsløs person tidligere erhvervede og af hans personalstatut bestemte rettigheder, herunder særlig rettigheder knyttet til ægteskab, forudsat i påkommende tilfælde, at de i denne stats lovgivning foreskrevne former er iagttaget; det er dog en forudsætning, at den pågældende rettighed ville være blevet anerkendt efter denne stats lovgivning, selv om den pågældende ikke var blevet statsløs.

Artikel 13.

Løsøre og fast ejendom.

Med hensyn til erhvervelse af ejendomsret til rørlig og fast ejendom og andre rettigheder vedrørende sådan ejendom samt lejemål og andre aftaler vedrørende rørlig og fast ejendom skal de kontraherende stater tilstå en statsløs person den gunstigst mulige behandling og i hvert fald en behandling, der ikke er mindre gunstig end den, der under samme forhold indrømmes udlændinge i almindelighed.

Artikel 14.

Kunstnerisk og industriel ejendomsret.

Med hensyn til beskyttelse af industriel ejendomsret såsom retten til opfindelser, mønstre, modeller, varemærker, firmanavne, og med hensyn til beskyttelse af rettigheder vedrørende litterære, kunstneriske og videnskabelige værker skal en statsløs person i det land, hvor han er fast bosat, nyde samme beskyttelse som den, der ydes dette lands statsborgere. Indenfor enhver anden kontraherende stats område skal han nyde samme beskyttelse som den, der indenfor dette område ydes statsborgere i det land, hvor han er fast bosat.

Artikel 15.

Foreningsret.

Med hensyn til upolitiske og ikke-erhvervsdrivende sammenslutninger og fagforeninger skal de kontraherende stater indrømme statsløse personer, der lovligt bor indenfor deres område, den gunstigst mulige behandling og i hvert fald en behandling, der ikke er mindre gunstig end den, der under samme forhold indrømmes udlændinge i almindelighed.

Artikel 16.

Adgang til domstolene.

1. En statsløs person skal inden for alle kontraherende staters område have fri og uhindret adgang til domstolene.
2. En statsløs person skal i den kontraherende stat, hvor han er fast bosat, nyde samme behandling som dennes statsborgere i forhold, der vedrører adgangen til domstolene, herunder gratis retshjælp og fritagelse for at stille sikkerhed for sagsomkostninger.
3. I andre lande end det, hvor en statsløs person er fast bosat, skal der med hensyn til de i stk. 2 omhandlede forhold indrømmes ham samme behandling som den, der indrømmes statsborgere i det land, hvor han er fast bosat.

Kapitel III.

Erhvervsmæssig beskæftigelse.

Artikel 17.

Lønnet beskæftigelse.

1. Med hensyn til adgang til lønnet beskæftigelse skal de kontraherende stater indrømme statsløse personer, der lovligt bor inden for deres område, den gunstigst mulige behandling og i hvert fald en behandling, der ikke er mindre gunstig end den, der under samme forhold indrømmes udlændinge i almindelighed.
2. De kontraherende stater skal i henseende til adgangen til lønnet beskæftigelse tage under velvillig overvejelse at ligestille alle statsløse personer med deres egne statsborgere, især for så vidt angår statsløse personer, der har fået adgang til deres område i henhold til arrangementer for tilvejebringelse af arbejdskraft eller som led i indvandringsplaner.

Artikel 18.

Selvstændig virksomhed.

Med hensyn til adgang til for egen regning at udøve virksomhed inden for landbrug, industri, håndværk og handel og til at stifte handels- og industriselskaber skal de kontraherende stater indrømme statsløse personer, der lovligt befinder sig inden for deres område, den gunstigst mulige behandling og i hvert fald en behandling, der ikke er mindre gunstig end den, der under samme forhold indrømmes udlændinge i almindelighed.

Artikel 19.

Liberale erhverv.

Hver kontraherende stat skal indrømme statsløse personer, som lovligt bor inden for deres område, og som er i besiddelse af et af statens kompetente myndigheder anerkendt diplom og ønsker at udøve et liberalt erhverv, den gunstigst mulige behandling og i hvert fald en behandling, der ikke er mindre gunstig end den, der under samme forhold indrømmes udlændinge i almindelighed.

Kapitel IV.

Velfærdsforanstaltninger.

Artikel 20.

Rationering.

Hvor der består et rationeringssystem, som finder anvendelse på befolkningen som helhed, og som regulerer den almindelige fordeling af mangelvarer, skal der indrømmes statsløse personer samme behandling som egne statsborgere.

Artikel 21.

Bolig.

I den udstrækning, hvori boligforhold ordnes ved love eller bestemmelser eller er undergivet offentlige myndigheders kontrol, skal de kontraherende stater indrømme statsløse personer, der lovligt bor inden for deres område, den gunstigst mulige behandling og i hvert fald en behandling, der ikke er mindre gunstig end den, der under samme forhold indrømmes udlændinge i almindelighed.

Artikel 22.

Offentlig undervisning.

1. Med hensyn til elementær undervisning skal de kontraherende stater indrømme statsløse personer samme behandling som den, er tilkommer deres egne statsborgere.

2. Med hensyn til anden undervisning end elementær undervisning og navnlig med hensyn til adgang til studier, anerkendelse af eksamensbeviser, diplomer og akademiske grader fra udenlandske lærestalter, fritagelse for gebyrer og afgifter samt tildeling af stipendier skal de kontraherende stater indrømme statsløse personer den gunstigst mulige behandling og i hvert fald en behandling, der ikke er mindre gunstig end den, der under samme forhold indrømmes udlændinge i almindelighed.

Artikel 23.

Offentlig understøttelse.

Med hensyn til offentlig hjælp og understøttelse skal de kontraherende stater indrømme statsløse personer, der lovligt bor inden for deres område, samme behandling som deres egne statsborgere.

Artikel 24.

Arbejderlovgivning og social tryghed.

1. De kontraherende stater skal indrømme statsløse personer, der lovligt bor inden for deres område, samme behandling som deres egne statsborgere, i følgende henseender:

- (a) For så vidt disse forhold er ordnet ved love eller bestemmelser eller er undergivet administrative myndigheders kontrol: lønninger, herunder forsørgertillæg, hvor disse udgør en del af lønningen, arbejdstid, overarbejde, ferie med løn, indskrænkninger vedrørende hjemmearbejde, mindstealder for beskæftigelse, lærlingeforhold og faglig uddannelse, kvinders og unge menneskers arbejde samt adgang til at nyde fordelene ved kollektivaftaler;
- (b) Social tryghed (lovbestemmelser vedrørende tilskadekomst under arbejde, erhvervs sygdomme, moderskab, sygdom, invaliditet, alderdom, død, arbejdsløshed, forsørgelse af familie og enhver anden form for ansvar, som i henhold til vedkommende lands love eller bestemmelser er led i en ordning til gennemførelse af social tryghed), dog med forbehold af:
 - (i) særlige ordninger vedrørende bevarelse af erhvervede rettigheder eller rettigheder under erhvervelse;
 - (ii) særlige ordninger i henhold til bopælslandets love eller bestemmelser, som vedrører ydelser eller dele af ydelser, som alene udredes af offentlige midler, eller som vedrører ydelser, der tilstås personer, som ikke opfylder de for opnåelse af normal pension foreskrevne bidragsbetingelser.

2. Er en statsløs person afdød ved døden som følge af en ulykke indtruffet under hans arbejde eller af en erhvervs sygdom, skal retten til erstatning i anledning af hans død ikke berøres af, at den erstatningsberettigede er bosat uden for den kontraherende stats område.

3. De kontraherende stater skal lade statsløse personer nyde godt af de overenskomster, der er eller i fremtiden måtte blive afsluttet mellem dem angående bevarelsen af sådanne rettigheder i henseende til social tryghed, som er erhvervet eller er under erhvervelse, på samme betingelser, som gælder for statsborgere i de stater, der har afsluttet de pågældende overenskomster.

4. De kontraherende stater vil velvilligt overveje spørgsmålet om såvidt muligt at lade statsløse personer nyde godt af lignende overenskomster, som til enhver tid måtte være i kraft mellem de pågældende kontraherende stater og ikke-kontraherende stater.

Kapitel V.

Administrative foranstaltninger.

Artikel 25.

Administrativ bistand.

1. I tilfælde, hvor en statsløs persons udøvelse af en ret normalt ville kræve bistand fra udenlandske myndigheder, til hvilke han ikke kan rette henvendelse, skal den kontraherende stat, inden for hvis område han er bosat, drage omsorg for, at denne bistand ydes ham af dens egne myndigheder.

2. Den eller de i stk. 1 omhandlede myndigheder skal til statsløse personer udstede eller foranledige udstedt, under deres tilsyn, sådanne dokumenter eller attester, som normalt udstedes til udlændinge af eller gennem deres hjemlands myndigheder.

3. Således udstedte dokumenter eller attester skal træde i stedet for de officielle dokumenter, som udstedes til udlændinge af eller gennem deres hjemlands myndigheder, og skal nyde tiltro, medmindre der foreligger bevisligheder, som afkræfter dem.

4. Med forbehold af sådanne fritagelser, som kan indrømmes ubemidlede, skal det være tilladt at opkræve afgifter for de i denne artikel omhandlede bistandsydelse, men sådanne afgifter skal være af rimelig størrelse og svare til dem, som afkræves landets egne statsborgere for tilsvarende ydelser.

5. Bestemmelserne i denne artikel udelukker ikke anvendelsen af artiklerne 27 og 28.

Artikel 26.

Bevægelsesfrihed.

Hver kontraherende stat skal indrømme statsløse personer, der lovligt befinder sig inden for dens område, ret til at vælge deres bopæl og til frit at bevæge sig inden for dens område med forbehold af sådanne bestemmelser, som under samme forhold måtte finde anvendelse på udlændinge i almindelighed.

Artikel 27.

Identitetspapirer.

De kontraherende stater skal udstede identitetspapirer til enhver statsløs person inden for deres område, som ikke er i besiddelse af et gyldigt rejsedokument.

Artikel 28.

Rejsedokumenter.

De kontraherende stater skal til statsløse personer, der lovligt bor inden for deres område, udstede rejsedokumenter i det øjemed at sætte dem i stand til at rejse uden for det pågældende område, medmindre tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger andet; på sådanne dokumenter skal bestemmelserne i tillægget til denne konvention finde anvendelse. De kontraherende stater kan udstede sådant rejsedokument til enhver anden statsløs person inden for deres område; de skal navnlig velvilligt overveje muligheden for at udstede sådant rejsedokument til statsløse personer inden for deres område, som ikke er i stand til at opnå et rejsedokument fra det land, i hvilket de har lovlig bopæl.

Artikel 29.

Offentlige afgifter.

1. De kontraherende stater må ikke pålægge statsløse personer andre eller højere afgifter, gebyrer eller skatter af nogensomhelst art end sådanne, som under tilsvarende forhold påhviler eller måtte blive pålagt deres egne statsborgere.

2. Foranstående stykke skal ikke være til hinder for, at love og bestemmelser vedrørende afgifter for udstedelse af administrative dokumenter, herunder identitetspapirer, til udlændinge finder anvendelse på statsløse personer.

Artikel 30.

Formueoverførsel.

1. Enhver kontraherende stat skal i overensstemmelse med sine love og bestemmelser tillade statsløse personer at overføre formueværdier, som de har indbragt til dens område, til et andet land, til hvilket de har fået adgang med endelig bosættelse for øje.

2. Enhver kontraherende stat skal velvilligt overveje ansøgninger fra statsløse personer om tilladelse til at overføre alle formueværdier, hvor disse end måtte forefindes, som er nødvendige for deres endelige bosættelse i et andet land, til hvilket de har fået adgang.

Artikel 31.

Udvisning.

1. De kontraherende stater må ikke udvise en statsløs person, der lovligt befinder sig inden for deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan statsløs person må alene udvises på grundlag af en afgørelse, der er truffet under iagttagelse af den ved gældende lov foreskrevne formelle fremgangsmåde. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives den statsløse person adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og i dette øjemed at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller for en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal give en sådan statsløs person en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til inden for dette tidsrum at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 32.

Naturalisation.

De kontraherende stater skal såvidt muligt lette statsløse personers optagelse i samfundet og naturalisation. De skal navnlig på enhver måde bestræbe sig for at fremskynde behandlingen af naturalisationssager og nedsætte afgifterne for og

omkostningerne ved sagernes behandling til det mindst mulige.

kapitel VI.

Slutbestemmelser.

Artikel 33.

Oplysning om national lovgivning.

De kontraherende stater skal til De forenede Nationers generalsekretær fremsende de love og bestemmelser, som de måtte vedtage for at sikre gennemførelsen af denne konvention.

Artikel 34.

Bilægelse af tvistigheder.

Enhver tvist mellem deltagerne i denne konvention vedrørende dens fortolkning eller anvendelse, som ikke kan bilægges ved andre midler, skal på forlangende af en af parterne i tvisten henvises til Den mellemfolkelige Domstol.

Artikel 35.

Undertegnelse, ratifikation og tiltrædelse.

1. Denne konvention skal være åben for undertegnelse i De forenede Nationers hovedsæde til den 31. december 1955.

2. Den skal kunne undertegnes af

- (a) enhver af De forenede Nationers medlemsstater;
- (b) enhver anden stat, som har været indbudt til De forenede Nationers konference om statsløse personers retsstilling;
- (c) enhver stat, som af De forenede Nationers plenarforsamling måtte blive opfordret til at undertegne eller tiltræde den.

3. Den skal ratificeres, og ratifikationsinstrumenterne skal deponeres hos De forenede Nationers generalsekretær.

4. Den skal kunne tiltrædes af de i denne artikels stk. 2 omhandlede stater. Tiltrædelse sker ved deponering af et tiltrædelsesinstrument hos De forenede Nationers generalsekretær.

Artikel 36.

Territorial anvendelse.

1. Enhver stat kan samtidig med undertegnelsen, ratifikationen eller tiltrædelsen erklære, at denne konvention skal udvides til at gælde for alle eller nogle af de områder, for hvis mellemfolkelige forhold den er ansvarlig. En sådan erklæring bliver virksom, når konventionen træder i kraft for den pågældende stats vedkommende.

2. På et hvilket som helst senere tidspunkt skal en sådan udvidelse ske ved en til De forenede Nationers generalsekretær rettet meddelelse og blive virksom fra og med den halvfemsindstyvende dag, efter at meddelelsen er modtaget af De forenede Nationers generalsekretær, eller fra og med den dag, da konventionen træder i kraft for den pågældende stats vedkommende, såfremt denne dato er senere.

3. Med hensyn til de områder, til hvilke konventionen ikke udvides samtidig med undertegnelse, ratifikation eller tiltrædelse, skal hver af de pågældende stater overveje muligheden for at tage de nødvendige skridt med henblik på at udvide konventionens anvendelse til sådanne områder, alt under forbehold af samtykke fra de pågældende områders regeringer, hvor et sådant samtykke af forfatningsmæssige grunde er nødvendigt.

Artikel 37.

Anvendelse på forbundsstater.

For forbundsstater eller stater, der ikke er enhedsstater, gælder følgende bestemmelser:

- (a) Med hensyn til de artikler i denne konvention, hvis gennemførelse henhører under forbundets lovgivningsmagt, skal i den udstrækning, hvori dette gælder, forbundsregeringens forpligtelser være de samme som dem, der påhviler deltagerne, der ikke er forbundsstater;
- (b) Med hensyn til de artikler i denne konvention, hvis gennemførelse henhører under lovgivningsmagten i de enkelte stater, provinser eller kantonen, som ikke i henhold til forbundets forfatningssystem er forpligtet til at træffe lovgivningsforanstaltninger, påhviler det forbundsregeringen på det tidligst mulige tidspunkt med en velvillig anbefaling at bringe sådanne artikler til de pågældende stats-, provins- eller kantonale myndigheders kendskab;
- (c) En forbundsstat, der er deltager i denne konvention, skal efter begæring, fremsat gennem De forenede Nationers generalsekretær af enhver anden kontraherende stat, fremkomme med en redegørelse om lovgivning og praksis i

forbundet og i de enheder, hvoraf det består, vedrørende en hvilken som helst bestemmelse i konventionen, af hvilken redogørelse fremgår, i hvilket omfang den pågældende bestemmelse er gennemført ved lovgivning eller på anden måde.

Artikel 38.

Forbehold.

1. Enhver stat kan samtidig med undertegnelse, ratifikation eller tiltrædelse tage forbehold over for konventionens artikler, undtagen for så vidt angår artiklerne 1, 3, 4, 16 (1) og 33 til 42.

2. Enhver stat, som tager forbehold i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, kan når som helst tilbagekalde forbeholdet ved en meddelelse herom til De forenede Nationers generalsekretær.

Artikel 39.

Ikrafttrædelse.

1. Denne konvention skal træde i kraft på den halvfemsindstyvende dag efter deponeringen af det sjette ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument.

2. For enhver stat, der ratificerer eller tiltræder konventionen, efter at det sjette ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument er deponeret, skal konventionen træde i kraft på den halvfemsindstyvende dag efter, at den pågældende stat har deponeret sit ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument.

Artikel 40.

Opsigelse.

1. Enhver kontraherende stat kan når som helst opsig denne konvention ved en til De forenede Nationers generalsekretær rettet meddelelse.

2. En sådan opsigelse skal blive virksom for den pågældende kontraherende stat eet år efter den dag, på hvilken den blev modtaget af De forenede Nationers generalsekretær.

3. Enhver stat, som har afgivet en erklæring eller meddelelse i medfør af artikel 36, kan på et hvilket som helst senere tidspunkt ved en meddelelse til De forenede Nationers generalsekretær erklære, at konventionen skal ophøre på det pågældende område eet år efter den dag, på hvilken meddelelsen modtages af generalsekretæren.

Artikel 41.

Revision.

1. Enhver kontraherende stat kan når som helst ved en til De forenede Nationers generalsekretær rettet meddelelse anmode om revision af denne konvention.

2. De forenede Nationers plenarforsamling skal i givet fald anbefale de skridt, der måtte være at tage i anledning af en sådan anmodning.

Artikel 42.

Meddelelser fra De forenede Nationers generalsekretær.

De forenede Nationers generalsekretær skal underrette alle medlemmer af De forenede Nationer og de i artikel 35 omhandlede ikke-medlemsstater om:

- (a) undertegnelser, ratifikationer og tiltrædelser i henhold til artikel 35;
- (b) erklæringer og meddelelser i henhold til artikel 36;
- (c) forbehold og tilbagekaldelser i henhold til artikel 38;
- (d) datoen, på hvilken denne konvention i henhold til artikel 39 træder i kraft;
- (e) opsigelser og meddelelser i henhold til artikel 40;
- (f) anmodninger om revision i henhold til artikel 41.

Til bekræftelse heraf har de undertegnede, behørigt befuldmægtigede, undertegnet denne konvention på deres respektive regerings vegne.

Udfærdiget i New York den otteogtyvende september 1954 i et enkelt eksemplar, hvis engelske, franske og spanske tekster skal have samme gyldighed, og som skal forblive deponeret i De forenede Nationers arkiv, og hvoraf bekræftede kopier skal tilstilles alle medlemmer af De forenede Nationer og de i artikel 35 omhandlede ikke-medlemsstater.

Tillæg.

1. Det i denne konventions artikel 28 omhandlede rejsedokument skal angive, at indehaveren er en statsløs person i den i konventionen af 28. september 1954 angivne betydning.

2. Dokumentet skal udfærdiges på mindst to sprog, hvoraf det ene skal være engelsk eller fransk.

3. De kontraherende stater vil overveje det ønskelige i at anvende den her vedføjede formular til et rejsedokument.

§ 2

Med forbehold af de i udstedelseslandet gældende forskrifter skal børn kunne optages i det for en af forældrene eller under ganske særlige omstændigheder i det for en anden voksen person udstedte rejsedokument.

§ 3

De afgifter, som pålægges for udstedelse af dokumentet, må ikke overstige den laveste afgiftssats for udstedelse af nationalitetspas.

§ 4

Bortset fra særlige tilfælde eller undtagelsestilfælde skal dokumentet være gyldigt for det størst mulige antal lande.

§ 5

Dokumentet skal være gyldigt i mindst tre måneder og i højst to år.

§ 6

1. Fornylse af dokumentet eller forlængelse af dets gyldighed tilkommer den udstedende myndighed, så længe indehaveren ikke lovligt har bosat sig indenfor et andet område og lovligt er bosat inden for nævnte myndigheds område. Udstedelse af et nyt dokument tilkommer under samme betingelser den myndighed, som har udstedt det tidligere dokument.

2. Diplomatiske eller konsulære myndigheder kan bemyndiges til at forlænge gyldigheden af de af deres regeringer udstedte rejsedokumenter for et tidsrum af ikke over seks måneder.

3. De kontraherende stater skal velvilligt overveje spørgsmålet om fornyelse eller forlængelse af rejsedokumenters gyldighed eller om udstedelse af nye dokumenter til statsløse personer, som ikke længere lovligt er bosat inden for deres område, men som er ude af stand til at opnå et rejsedokument fra det land, i hvilket de har deres lovlige bopæl.

§ 7

De kontraherende stater skal anerkende gyldigheden af de dokumenter, der er udstedt i henhold til denne konventions artikel 28.

§ 8

De kompetente myndigheder i det land, hvortil en statsløs person ønsker at begive sig, skal, hvis de er villige til at give ham adgang, forsyne hans rejsedokument med visum, hvis et sådant er påkrævet.

§ 9

1. De kontraherende stater påtager sig at meddele gennemrejsevisa til statsløse personer, som har opnået visum til et område, der er deres endelige bestemmelsessted.

2. Meddelelse af sådanne visa kan nægtes af grunde, som ville berettige nægtelse af visum til enhver udlænding.

§ 10

Afgifterne for meddelelse af udrejse-, indrejse- eller gennemrejsevisa må ikke overstige den laveste afgiftssats for visering af udenlandske pas.

§ 11

Når en statsløs person lovligt har bosat sig inden for en anden kontraherende stats område, skal ansvaret for udstedelsen af et nyt dokument i henhold til bestemmelserne i artikel 28 og under de der angivne vilkår påhvile dette områdes kompetente myndighed, til hvilken den statsløse person skal have ret til at indgive sin ansøgning.

§ 12

Den myndighed, der udsteder et nyt dokument, skal inddrage det gamle dokument og sende det tilbage til det land, der har udstedt det, såfremt det i dokumentet er angivet, at sådan tilbagesendelse skal ske; i modsat fald skal den inddrage og annullere dokumentet.

§ 13

1. Et i henhold til denne konventions artikel 28 udstedt rejsedokument skal, medmindre det modsatte deri er anført, berettigede indehaveren til på et hvilket som helst tidspunkt inden for dokumentets gyldighedstid at genindrejse til den udstedende stats område. Det tidsrum, inden for hvilket indehaveren kan genindrejse til det land, som har udstedt dokumentet, må i intet tilfælde være kortere end tre måneder, medmindre det land, til hvilket den statsløse person agter at begive sig, giver afkald på, at rejsedokumentet giver adgang til genindrejse.

2. med forbehold af bestemmelserne i foregående stykke kan en kontraherende stat forlange, at dokumentets indehaver opfylder de formaliteter, som måtte være foreskrevet med hensyn til udrejse fra eller genindrejse i dens område.

§ 14

Alene med forbehold af reglerne i § 13 skal bestemmelserne i dette tillæg ikke på nogen måde berøre de ved love og forordninger fastsatte betingelser vedrørende adgang til, gennemrejse gennem, ophold og bosættelse i og udrejse fra de kontraherende staters områder.

§ 15

Hverken udstedelsen af dokumentet eller de deri foretagne påtegninger er afgørende for eller berører indehaverens retsstilling, navnlig for så vidt angår statsborgerforholdet.

§ 16

Udstedelsen af dokumentet giver ikke indehaveren nogen som helst ret til at nyde beskyttelse fra udstedelseslandets diplomatiske eller konsulære myndigheder og hjemler ikke i sig selv disse myndigheder nogen ret til at udøve beskyttelse.

FORMULAR TIL REJSEDOKUMENT

Det anbefales, at dokumentet udfærdiges i form af et hefte (ca. 15 X 10 centimeter), at det trykkes således, at enhver radering eller rettelse med kemiske eller andre midler let kan opdages, og at gentagne ordene »Konventionen af 28. september 1954« på hver side på udstedelseslandets sprog.

-
- (Omslag)

REJSEDOKUMENT

(Konvention af 28. september 1954)

- (1)

Nr.

REJSEDOKUMENT

(Konvention af 28. september 1954)

Dette dokument er gyldigt indtil den, medmindre det forlænges eller fornyes.

Navn

- Fornavn(e)

Ledsaget af barn (børn).

1. Dette dokument er alene udstedt for at forsyne indehaveren med en rejselegitimation, som kan anvendes i stedet for nationalitetspas. Dokumentet tager ikke stilling til og berører ikke på nogen måde indehaverens statsborgerforhold.

2. Indehaveren er berettiget til at vende tilbage til (her anføres udstedelseslandet) indtil den, medmindre en senere dato er anført herefter. (Tidsrummet, inden for hvilket indehaveren er berettiget til at vende tilbage, må ikke være kortere end 3 måneder, medmindre det land, til hvilket indehaveren agter at rejse, giver afkald på, at rejsedokumentet berettiger til genindrejse).

3. Såfremt indehaveren bosætter sig i et andet land end det, der har udstedt nærværende rejsedokument, skal han, hvis han påny ønsker at rejse, ansøge myndighederne i bosættelseslandet om udstedelse af nyt rejsedokument. (Den myndighed, som udsteder det nye rejsedokument, skal inddrage det gamle rejsedokument og tilbagesende det til den udstedende myndighed)(* 1).

(Dette dokument indeholder 32 sider foruden omslaget)

-
- (2)

Fødested og fødselsdato

Stilling

Nuværende bopæl

- *) Hustrus pigenavn og fornavn(e).....
- *) Ægtemands navn og fornavn(e).....

Signalement.

Højde

Hår

Øjenfarve

Næse

Ansigtform

Hudfarve

Særlige kendetegn

Indehaveren ledsages af følgende børn:

Navn	Fornavn(e)	Fødested og Fødselsdato	Køn
.....
.....
.....
.....

* Det ikke benyttede udstreges.

(Dette dokument indeholder 32 sider foruden omslaget)

-
- (3)

Indehaverens fotografi og den udstedende myndigheds stempel. Indehaverens fingeraftryk (hvor sådant kræves).

Indehaverens underskrift

(Dette dokument indeholder 32 sider foruden omslaget)

-
- (4)

1. Dette dokument er gyldigt for rejser til følgende lande:

.....
.....

2. Dette dokument er udstedt på grundlag af følgende bevisligheder:

..... Udstedt i
..... Dato.....

Den udstedende myndigheds un-

derskrift og stempel:

Erlagt afgift:

(Dette dokument indeholder 32 sider foruden omslaget)

- (5)

Forlængelse eller fornyelse af gyldigheden.

Erlagt afgift: Fra

Til

Udfærdiget i dato

Den udstedende myndigheds underskrift og stempel:

Forlængelse eller fornyelse af gyldigheden.

Erlagt afgift. Fra

Til

Udfærdiget i dato

Den udstedende myndigheds underskrift og stempel:

(Dette dokument indeholder 32 sider foruden omslaget)

- (6)

Forlængelse eller fornyelse af gyldigheden.

Erlagt afgift: Fra

Til

Udfærdiget i dato

Den udstedende myndigheds underskrift og stempel:

Forlængelse eller fornyelse af gyldigheden.

Erlagt afgift: Fra

Til

Udfærdiget i dato

Den udstedende myndigheds underskrift og stempel:

(Dette dokument indeholder 32 sider foruden omslaget)

- (7-32)

Viseringer

Indehaverens navn skal gentages i hvert visum.

(Dette dokument indeholder 32 sider foruden omslaget)

Ved deponeringen af ratifikationsinstrumentet hos De forenede Nationers generalsekretær den 17. januar 1956 tog Danmark i medfør af konventionens artikel 38 følgende forbehold:

»Artikel 14 er ikke forpligtende for Danmark, for så vidt angår beskyttelse af den litterære, kunstneriske og videnskabelige ejendomsret.

Artikel 24, stk. 3, er ikke forpligtende for Danmark.

Bestemmelserne i artikel 24, stk. 1, der i visse tilfælde ligestiller statsløse personer med egne statsborgere, forpligter ikke Danmark til i alle disse tilfælde at tilstå statsløse personer nøjagtig samme ydelser som de for egne statsborgere ved lovgivningen foreskrevne, men kun til at yde dem nødvendigt underhold.

Bestemmelsen i samme artikel, stk. 2, er kun forpligtende for Danmark, såfremt den erstatningsberettigede er statsborger i et land, der indrømmer danske statsborgere samme behandling som dets egne statsborgere i henseende til de ved dets tilsvarende lovgivning foreskrevne ydelser.

Artikel 31 forpligter ikke Danmark til at give statsløse personer en gunstigere stilling end den, der i almindelighed indrømmes udlændinge«.

Konventionen er undertegnet for følgende lande (datoen angiver tidspunktet for undertegnelsen):

Belgien 28. september 1954

Brasilien 28. september 1954

Colombia 30. december 1954

Costa Rica 28. september 1954

Danmark 28. september 1954

Ecuador 28. september 1954

Frankrig 12. januar 1955

Guatemala 28. september 1954

Honduras 28. september 1954

Israel 1. oktober 1954

Italien 20. oktober 1954

Liechtenstein 28. september 1954

Luxembourg 28. oktober 1955

Nederlandene 28. september 1954

Norge 28. september 1954

Philippinerne 22. juni 1955

El Salvador 28. september 1954

Schweiz 28. september 1954

Det forenede Kongerige

Storbritannien og

Nordirland 28. september 1954

Sverige 28. september 1954

Forbundsrepublikken

Tyskland 28. september 1954

Konventionen er foruden af Danmark ratificeret eller tiltrådt af Belgien, Frankrig, Israel, Jugoslavien, Norge og Det forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.

Endvidere har Frankrig og Storbritannien i medfør af konventionens artikel 36 notificeret, at konventionens gyldighed er udvidet til at omfatte visse landområder, for hvis udenrigske anliggender de er ansvarlige.

Frankrig og Storbritannien har i medfør af konventionens artikel 38 taget forbehold med hensyn til nogle af konventionens bestemmelser, for Storbritanniens vedkommende også for visse landområder, for hvis udenrigske anliggender det er ansvarligt.

Ifølge notifikation fra de forenede Nationers generalsekretær i konventionen i medfør af artikel 39, stk. 1, trådt i kraft den 6. juni 1960.

Udenrigsministeriet, den 7. juli 1960.

J.O. Krag.

Officielle noter

(* 1) Den i parentes angivne sætning indføres af de stater, som måtte ønske det.

Redaktionel note

(* 2) Andre landes tiltrædelse: BEK nr 11 af 30/03/1963 BEK nr 22 af 22/05/1964 BEK nr 98 af 30/09/1965 BEK nr 41 af 26/03/1968 BEK nr 61 af 12/06/1968 BEK nr 28 af 14/03/1972 BEK nr 54 af 27/05/1974 BEK nr 42 af 20/05/1976 BEK nr 84 af 16/09/1977 BEK nr 86 af 17/09/1992

Andre landes tiltrædelser

Bekendtgørelse om andre landes tiltrædelse m.v. af konventionen af 28. september 1954 om statsløse personers retsstilling